

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Poznań, dnia 26 maja 2017 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Agnieszka Wieczorek

Protokolant: st. sekr. sąd. Maria Kaczmarek

po rozpoznaniu w dniu 26 maja 2017 r. w Poznaniu

na rozprawie sprawy z powództwa Bank (...) S.A. z siedzibą w G.

przeciwko I. K.

- roszczenia z umów bankowych innych

1. Zasądza od pozwanej I. K. na rzecz powoda Banku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w G. kwotę 90.853,05 złotych (dziewięćdziesiąt tysięcy osiemset pięćdziesiąt trzy 05/100 złotych) wraz z odsetkami w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 19 maja 2016 r. do dnia zapłaty od kwoty 85.214,13 złotych;
2. Kosztami postępowania obciąża pozwaną w całości i zasądza od niej na rzecz powoda kwotę 11.760 złotych.

SSO A. Wieczorek

UZASADNIENIE

Powód Bank (...) S.A. z siedzibą w G. wniósł o w elektronicznym postępowaniu upominawczym o zasądzenie od pozwanej I. K. kwoty 90.853,05 zł wraz z dalszymi maksymalnymi odsetkami umownymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 85.214,13 zł od dnia 19 maja 2016 r. do dnia zapłaty, a także o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje żądanie powód wskazał, że w dniu 30 kwietnia 2015 r. strony zawarły umowę kredytu nr (...). Natomiast w związku z powstałą zaległością w spłacie kredytu w dniu 14 marca 2016 r. powód wypowiedział umowę. Wyjaśnił, że na kwotę dochodzonego roszczenia w wysokości 90.853,05 zł składa się kapitał w kwocie 85.214,13 zł, odsetki w kwocie 5.393,92 zł, na które składają się odsetki umowne w kwocie 4.730,16 zł za okres od dnia 31 sierpnia 2015 r. do dnia 23 kwietnia 2016 r. (odsetki liczone wg stopy odsetek umownych – 9,8% w skali roku) i odsetki karne w kwocie 663,76 zł za okres od dnia 30 maja 2015 r. do dnia 18 maja 2016 r. (liczone wg stopy odsetek karnych-24% w skali roku) oraz koszty bankowe wynikające z umowy w wysokości 245 zł. (k. 3-5, k. 14-16).

Dnia 17 listopada 2016 r. tutejszy Sąd, uwzględniając żądanie pozwu, wydał w postępowaniu upominawczym nakaz zapłaty (k. 61).

Pozwana wniosła sprzeciw od tegoż nakazu (k. 70-72) domagając się oddalenia powództwa.

W pierwszej kolejności pozwana podnosiła, że postępowanie sądowe zostało wszczęte z powództwa Banku (...) S.A. z siedzibą w G. w którym została zawarta umowa kredytu nr (...) z dnia 30 kwietnia 2015 r. W dniu 4 listopada 2016 r. nastąpiło natomiast prawne połączenie (...) Banku S.A. z siedzibą w W. wydzieloną częścią Banku (...) S.A. obejmującą jego podstawową działalność bez portfela kredytów hipotecznych i T. (...). W związku z tym pozwana wskazała, że z tym dniem to (...) Bank S.A. powinien być podmiotem legitymowanym do wystąpienia z powództwem o zapłatę.

Pozwana zakwestionowała także pobraną prowizję od udzielonego kredytu jako świadczenie nienależne, kształtujące prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszający interesy pozwanej (art. 385¹ k.c.). Prowizja ta bowiem w jej ocenie ukrywa rzeczywiste wyższe koszty oprocentowania, a nie tylko 9,80% w skali roku. Pozwana podniosła także, że od prowizji powód nalicza także odsetki, gdyż prowizja ta jest wliczona do kwoty kredytu, chociaż została zapłacona w dniu przekazania środków na rachunek bankowy pozwanej. Zatem naliczenie odsetek winno być dokonane od kwoty 72.765 zł a nie od kwoty 87.245,24 zł.

Pozwana zakwestionowała także naliczenie odsetek karnych za okres od dnia 30 maja 2015 r. do dnia 18 maja 2016 r. w wysokości 24% w skali roku. W przypadku bowiem odsetek karnych które wynikają z niewykonania lub nienależytego wykonania świadczenia w terminie jak również do sankcji za nieterminowe wykonanie umowy winny być stosowane odsetki maksymalne za opóźnienie. Dotyczy to także umów kredytów czy pożyczek.

Nadto pozwana zaprzeczyła, aby nie reagowała na wezwania powoda do zapłaty zobowiązania. Wskazała, że wystąpiła do firmy windykacyjnej, której powód zlecił prowadzenie postępowania windykacyjnego, przedstawiając możliwość spłaty, jednak do żadnych uzgodnień nie doszło, gdyż firma ta nie była zainteresowana ugodowym załatwieniem sprawy.

Pismem z dnia 13 marca 2017 r. powód przedstawił rozliczenia umowy nr (...) (. 86-87)

Pismem z dnia 6 kwietnia 2017 r. (...) Bank S.A. z siedzibą w W. oświadczył, że wstępuje do postępowania w miejsce Banku (...) S.A. wobec faktu, że wskutek podziału przez wydzielenie (art. 529 § 1 pkt 4 KSH) (...) Bank S.A. nabył część majątku Banku (...) S.A. Wobec powyższego przyjąć należało, iż wskutek zajścia ogólnego następstwa procesowego banku przejmującego w wyniku podziału banku przez wydzielenie, zasadne jest wstąpienie do przedmiotowego postępowania (...) Banku S.A. w miejsce Banku (...) S.A. (k. 149)

Pismem z dnia 12 kwietnia 2017 r. powód sprecyzował żądanie pozwu w ten sposób, że wniósł o zasądzenie odsetek karnych w wysokości 10 % zgodnie z rozliczeniem stanowiącym załącznik do pisma procesowego z dnia 14 marca 2017 r. W dalszym zakresie powód podtrzymał stanowisko w sprawie. (k. 191)

Pozwana została zobowiązana do podania w terminie 7 dni czy w związku z pismem powoda z dnia 6 kwietnia 2017 r. wyraża zgodę na wstąpienie do niniejszego postępowania (...) Bank S.A. w miejsce dotychczasowego powoda Banku (...) S.A. Pismo z zapytaniem zostało doręczone pozwanej w dniu 29 maja 2017 r. Pozwana nie udzieliła w terminie 7 dni odpowiedzi. (k. 196, k. 200, k. 206).

Sąd ustalił, co następuje.

Dnia 30 kwietnia 2015 r. strony zawarły umowę nr (...) mocą której Bank (...) S.A. z siedzibą w G. udzielił pozwanej I. K. na okres od dnia 30 kwietnia 2015 r. do dnia 30 kwietnia 2024 r. kredytu gotówkowego w kwocie 72.765 zł udostępnionego na spłatę innych kredytów i pożyczek oraz na cele konsumpcyjne pozwanej, stanowiącą całkowitą spłatę kredytu jaką pozwana mogła w sposób dowolny dysponować oraz w kwocie 14.480,24 zł na opłacenie prowizji od udzielonego kredytu. Kwota udzielonego kredytu, która miała zostać wypłacona zgodnie z niniejszą umową i od której powód miał naliczać odsetki wynosiła 87.245,24 zł (§ 1 pkt 1 ppkt 1 i 2 umowy).

Kredyt był oprocentowany stopą stałą procentową wyrażoną w stosunku rocznym. Z zastrzeżeniem ust. 12 w dniu zawarcia umowy oprocentowanie wynosiło 9,80% w skali roku (§ 3 pkt 2 umowy).

Pobierane przez Bank odsetki, ustalone w umowie (odsetki umowne) miały nie przekraczać czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego (odsetki maksymalne). W przypadku obniżenia wysokości odsetek maksymalnych w dniu zawarcia umowy lub w trakcie jej trwania w ten sposób, że odsetki umowne byłyby od nich wyższe, Bank miał dokonać obniżenia odsetek umownych do wysokości odsetek maksymalnych, a w przypadku ponownego podwyższenia wysokości odsetek maksymalnych Bank miał podwyższyć wysokość odsetek umownych w zakresie dopuszczalnym wysokością obowiązujących odsetek maksymalnych, nie więcej jednak niż do wysokości

odsetek umownych wskazanych w § 3 pkt 2 umowy. Zmiana wysokości odsetek umownych miała nastąpić od dnia, w którym nastąpiła zmiana wysokości stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego (§ 3 ust. 12 umowy).

Niespłaconą w terminie kwotę kredytu Bank od dnia następnego miał traktować jako zadłużenie przeterminowane. Od zadłużenia przeterminowanego Bank naliczał i pobierał odsetki karne według zmiennej stopy procentowej, określonej jako czterokrotność stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego, wynoszącego w dniu 30 kwietnia 2015 r. 10% w skali roku (§ 7 pkt 1 i 2 umowy).

Dowód: umowa kredytu wraz z załącznikami (k. 17-25).

Ostatecznym wezwaniem przed wypowiedzeniem umowy kredytowej z dnia 29 stycznia 2016 r. powód wezwał pozwaną do zapłaty zaległości z tytułu kredytu nr (...).

W związku z powstałą zaległością w spłacie kredytu powód w piśmie z dnia 14 marca 2016 r. wypowiedział umowę z dniem 23 kwietnia 2016 r. Pismo to zostało doręczone pozwanej 23 marca 2016 r.

Okoliczność bezsporna, a nadto dowód: ostateczne wezwanie przed wypowiedzeniem umowy kredytowej z dnia 29 stycznia 2016 r. i wypowiedzenie umowy kredytowej z dnia 14 marca 2016 r. wypowiedzenie umowy wraz z dowodem doręczenia pozwanej (k.26-28).

Z wyciągu z ksiąg Banku (...) S.A. z dnia 18 maja 2016 r. wynika, że zaległości pozwanej z tytułu powyższej umowy wynosiły 90.853,05 zł na którą to kwotę złożyły się:

-niespłacony kredyt w wysokości: 85.214,13 zł,

-odsetki umowne w kwocie – 4.730,16 zł za okres od dnia 31 sierpnia 2015 r. do dnia 23 kwietnia 2016 r. tj. wypowiedzenia umowy kredytowej

-odsetki karne w kwocie-663,76 zł za okres od dnia 30 maja 2015 r. do dnia wystawienia tytuł egzekucyjnego,

-opłata za obsługę kredytu w kwocie 245 zł.

Dowód: wyciąg z ksiąg banku (k. 30), rozliczenie kredytu (k.87).

W dniu 4 listopada 2016 r. nastąpiło przejście części majątku Banku (...) S.A. z siedzibą w G. przez (...) Banku S.A. z siedzibą w W.. Podział nastąpił na podstawie art. 529 § 1 pkt 4 KSH tj. poprzez przeniesienie na (...) Bank S.A. części majątku banku dzielonego- Banku (...) S.A., w formie zorganizowanej części przedsiębiorstwa banku.

Dowód: odpis pełny z rejestru (...) Banku S.A. (k. 123-138), odpis pełny z rejestru (...) Banku (...) S.A. (31-55), plan podziału Banku (...) S.A. (k. 101-122).

Powyższy stan faktyczny w istocie nie był między stronami sporny. W szczególności pozwana nie kwestionowała tego, że zawarła z powodem umowę kredytu, którego następnie nie spłacała. Nie podważała również, że otrzymała pismo wypowiadające umowę oraz że odniosło ono skutek w postaci rozwiązania umowy.

Sąd zauważa, że dla ustalenia wysokości należności banku szczególne znaczenie miał wyciąg z jego ksiąg, który to dokument (pomimo zmian w prawie bankowym) nadal w postępowaniu cywilnym ma szczególną moc dowodową (skoro chociażby na jego podstawie możliwe jest wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym), choć oczywiście jak inne dokumenty podlega ocenie Sądu. W niniejszej sprawie ocena ta pozwoliła na stwierdzenie, że dane w nim zawarte odpowiadają prawdzie. Powód przedstawił bowiem szczegółową dokumentację zawierającą wnikliwe rozliczenie kredytu, która w całości potwierdza wysokość dochodzonych kwot.

Zeznania przesłuchanej w sprawie pozwanej Sąd uznał za wiarygodne w części, przy czym ich przydatność dla rozstrzygnięcia była w znacznym stopniu ograniczona. W uznanej przez Sąd za wiarygodne części, zeznania pozwanej

w istocie rzeczy potwierdzały bowiem fakty bezsporne, które w sposób dostateczny zostały wykazane przedstawionymi dokumentami. W szczególności pozwana przyznała, że nie spłacała kredytu, nie kwestionując jego wymagalności. W oparciu o zgromadzony materiał dowodowy Sąd uznał jednak za niewiarygodne twierdzenia pozwanej kwestionujące zasadność pobierania przez powoda prowizji od udzielonego kredytu oraz naliczania od niej odsetek, o czym będzie mowa w dalszej części uzasadnienia.

Sąd zważył, co następuje.

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

W toku niniejszego postępowania powód domagał się zasądzenia od pozwanej kwoty 90.853,05 zł wraz z dalszymi maksymalnymi odsetkami umownymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 85.214,13 zł od dnia 19 maja 2016 r. do dnia zapłaty.

Pierwotnie Sąd wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym. Wszystkie dokumenty załączone do pozwu, jak również wysokość żądania, nie budziły wątpliwości. Wobec tego Sąd przychylił się do żądania powoda wydając przedmiotowy nakaz. W przepisany termin od nakazu tego sprzeciw wniosła pozwana domagając się oddalenia powództwa.

Podstawę prawną żądania powoda stanowił art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe (Dz U. z 2012, poz. 1376) zgodnie z którym przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Zgodnie zaś z art. 75 ust. 1 ww. ustawy w przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu albo w razie utraty przez kredytobiorcę zdolności kredytowej bank może obniżyć kwotę przyznanego kredytu albo wypowiedzieć umowę kredytu.

W niniejszej sprawie pozwana nie kwestionowała faktu zawarcia umowy, wykonania świadczenia przez powoda (oddania do dyspozycji kwoty kredytu) i braku terminowych spłat. Wobec tego nie może budzić wątpliwości, że zaszyły przesłanki do wypowiedzenia umowy, czego powód dokonał w piśmie z dnia 14 marca 2016 r. Termin wypowiedzenia umowy upływał z dniem 23 kwietnia 2016 r. Pismo z dnia 14 marca 2016 r. zostało doręczone pozwanej w dniu 23 marca 2016 r.

W toku niniejszego postępowania ostatecznie wysokość dochodzonego roszczenia nie była także sporna. Powódka bowiem po przedstawieniu przez powoda rozliczenia kredyty nie zgłasza w tym zakresie żadnych zastrzeżeń i nie kwestionowała dochodzonej kwoty.

W pierwszej kolejności pozwana kwestionowała jednak, że podmiotem legitymowanym do wystąpienia z powództwem o zapłatę w niniejszej sprawie powinien być (...) Banku S.A. z siedzibą w W., a nie powód Bank (...) S.A. z siedzibą w G.. Wskazała, że postępowanie sądowe zostało wszczęte co prawda z powództwa Banku (...) S.A. z którym została zawarta umowa kredytu nr (...) z dnia 30 kwietnia 2015 r. jednak w dniu 4 listopada 2016 r. nastąpiło prawne połączenie (...) Banku S.A. z wydzieloną częścią Banku (...) S.A. obejmującą jego podstawową działalność bez portfela kredytów hipotecznych i T. (...).

W myśl art. 192 pkt 3 k.p.c. zbycie w toku sprawy rzeczy lub prawa, objętych sporem, nie ma wpływu na dalszy bieg sprawy; nabywca może jednak wejść na miejsce zbywcy za zezwoleniem strony przeciwnej.

Zgoda zarówno stron, jak i nabywcy rzeczy lub prawa objętych sporem na wstąpienie do procesu nabywcy na miejsce zbywcy może być wyrażona w sposób dorozumiany, np. przez podejmowanie czynności procesowych (wyrok SN z dnia 19 października 2005 r., V CK 708/04, LEX nr 187102). Nie wywołuje natomiast takiego skutku samo oświadczenie nabywcy rzeczy (tak SN w postanowieniu z dnia 18 lipca 2014 r., IV CZ 39/14, LEX nr 1509153, na tle wniosku nabywcy

wierzytelności o doręczenie mu wyroku sądu apelacyjnego, w którym to wniosku nabywca wierzytelności określił siebie jako powoda).

Wyrok wydany z udziałem zbywcy odnosi bezpośredni skutek wobec nabywcy (zob. jednak uwaga 10 oraz uchwała SN z dnia 17 czerwca 2010 r., III CZP 38/10). Jest to przypadek tzw. prawomocności rozszerzonej, co przejawia się w tym, że można w stosunku do nabywcy (lub przez nabywcę) uzyskać klauzulę wykonalności (art. 788 § 1). Uprawniony jednak, który nie może wykazać przejścia praw lub obowiązków dokumentem urzędowym lub prywatnym z podpisem urzędowo poświadczonym, może wytoczyć powództwo o ustalenie przejścia tego uprawnienia lub obowiązku (uchwała składu siedmiu sędziów SN z dnia 5 maja 1951 r., C 689/50, PiP 1952, z. 2, s. 307).

Na gruncie niniejszej sprawy, po wytoczeniu powództwa, w dniu 4 listopada 2016 r. nastąpiło przejęcie części majątku Banku (...) S.A. z siedzibą w G. przez (...) Banku S.A. z siedzibą w W. Podział nastąpił na podstawie art. 529 § 1 pkt 4 KSH tj. poprzez przeniesienie na (...) Bank SA części majątku banku dzielonego- Banku (...), w formie zorganizowanej części przedsiębiorstwa banku.

Pozwana natomiast w toku postępowania została zobowiązana przez Sąd do podania w terminie 7 dni czy wyraża zgodę na wstąpienie do niniejszego postępowania (...) Bank S.A. w miejsce dotychczasowego powoda Banku (...) S.A. Pismo z zapytaniem zostało doręczone pozwanej w dniu 29 maja 2017 r. Pozwana jednak nie udzieliła w terminie 7 dni odpowiedzi.

Wobec powyższego w oparciu o cyt. art. 192 pkt 3 k.p.c. (...) Bank S.A. z siedzibą w W., który jest nabywcą wierzytelności o którą chodzi w niniejszej sprawie, z powodu nie wyrażenia zgody przez pozwaną, nie mógł wejść w miejsce zbywcy tej wierzytelności.

Pozwana kwestionowała także pobraną prowizję od udzielonego kredytu jako świadczenie nienależne, kształtujące prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszający interesy pozwanej w oparciu o art. 385¹ k.c. Prowizja ta bowiem w jej ocenie ukrywa rzeczywiste wyższe koszty oprocentowania, a nie tylko 9,80% w skali roku. Pozwana podniosła także, że naliczenie odsetek przez powoda winno być dokonane od kwoty 72.765 zł a nie od kwoty 87.245,24 zł.

Zgodnie z art. 385¹ § 1 k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nieuzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny.

§ 2. Jeżeli postanowienie umowy zgodnie z § 1 nie wiąże konsumenta, strony są związane umową w pozostałym zakresie.

§ 3. Nieuzgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta.

§ 4. Ciężar dowodu, że postanowienie zostało uzgodnione indywidualnie, spoczywa na tym, kto się na to powołuje.

Klauzulą niedozwoloną jest postanowienie umowy zawartej z konsumentem (lub wzorca umownego), które spełnia (łącznie) wszystkie przesłanki określone w przepisie art. 385¹ k.c.: 1) nie jest postanowieniem uzgodnionym indywidualnie; 2) nie jest postanowieniem w określającym główne świadczenia stron; 3) kształtuje prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy.

W omawianej sprawie wskazać należy, iż pozwana w oparciu o art. 6 k.c. w żaden sposób nie wykazała, że postanowienia umowy kredytu gotówkowego nr (...) z dnia 30 kwietnia 2015 r., nie były z nią uzgodnione indywidualnie. W dalszej kolejności konieczne było ustalenie czy postanowienia kwestionowane przez pozwaną

dotyczą głównych świadczeń stron. Zgodnie z powołaną wyżej definicją umowy kredytu zawartą w art. 69 prawa bankowego do elementów przedmiotowo istotnych tego typu umowy należy określić kwotę kredytu wraz z umówionymi odsetkami i zapłatą prowizji. W omawianej sprawie w § 1 pkt 1 ppkt 1 i 2 umowy z dnia 30 kwietnia 2015 r. mocą której powód udzielił pozwanej kredytu na okres od dnia 30 kwietnia 2015 r. do dnia 30 kwietnia 2024 r., została wskazana kwota kredytu gotówkowego w wysokości 72.765 zł udostępniona na spłatę innych kredytów i pożyczek oraz na cele konsumpcyjne pozwanej, stanowiąca całkowitą spłatę kredytu jaką pozwana mogła w sposób dowolny dysponować oraz w kwota 14.480,24 zł na opłacenie prowizji od udzielonego kredytu. Kwota udzielonego kredytu w łącznej wysokości 87.245,24 zł, miała zostać zaś wypłacona zgodnie z niniejszą umową i od niej powód miał naliczać odsetki. W związku z tym zarzut powódki co do pobrania przez powoda prowizji od udzielonego kredytu jako świadczenia nienależnego, okazał się bezzasadny, albowiem umowa w sposób precyzyjny określała elementy przedmiotowo istotne dla umowy kredytu do których zalicza się kwotę kredytu wraz z prowizją i odsetkami. Wobec powyższego należało uznać, że nie zostały wykazane przez pozwaną wszystkie przesłanki określone w przepisie art. 385¹ k.c. Pozwana bowiem nie tylko w toku postępowania nie udowodniła, że postanowienia umowy kredytu nie były z nią uzgadniane indywidualnie, ale także analizując treść umowy łączącej strony, Sąd nie dopatrywał się niezgodności jej postanowień z obowiązującymi przepisami kodeksu cywilnego oraz prawa bankowego.

Pozwana zakwestionowała także naliczenie odsetek karnych za okres od dnia 30 maja 2015 r. do dnia 18 maja 2016 r. w wysokości 24% w skali roku.

Należy jednak zauważyć, że pismem z dnia 12 kwietnia 2017 r. powód sprecyzował żądanie pozwu w ten sposób, że wniósł o zasądzenie odsetek karnych w wysokości 10 % zamiast pomyłkowo wcześniej określonych w pozwie 24% w skali roku.

Zgodnie z art. 481 § 2¹ k.c. maksymalna wysokość odsetek za opóźnienie nie może w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie (odsetki maksymalne za opóźnienie).

W myśl 481 § 2² k.c. jeżeli wysokość odsetek za opóźnienie przekracza wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie, należą się odsetki maksymalne za opóźnienie.

Z § 7 pkt 1 i 2 umowy z dnia 30 kwietnia 2015 r. wynikało, zaś że niespłaconą w terminie kwotę kredytu Bank od dnia następnego miał traktować jako zadłużenie przeterminowane. Od zadłużenia przeterminowanego Bank naliczał i pobierał odsetki karne według zmiennej stopy procentowej, określonej jako czterokrotność stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego, wynoszącego w dniu 30 kwietnia 2015 r. 10% w skali roku.

Wobec sprecyzowania przez powoda wysokości odsetek karnych za okres od dnia 30 maja 2015 r. do dnia 18 maja 2016 r. i ostatecznie nie kwestionowania przez powódkę odsetek w tej wysokości, zarzut pozwanej co do nieprawidłowego naliczania przez powoda odsetek karnych, okazał się bezprzedmiotowy. Trzeba nadmienić, błąd powoda polegał jedynie na określeniu w uzasadnieniu pozwu, iż odsetki karne wynoszą 24%, bowiem z rozliczeń kredytu wynika, iż były one naliczone w wysokości 10%.

Nadto pozwana w toku postępowania w żaden sposób nie udowodniła także, iż przedstawiła możliwość dokonywania przez nią spłat firmie windykacyjnej, której powód zlecił prowadzenie postępowania windykacyjnego, zaś firma ta nie była zainteresowana ugodowym załatwieniem sprawy. Pozwana nie przedłożyła bowiem na tę okoliczność żadnych środków dowodowych, które miałyby potwierdzić sposób ugodowego przez nią załatwienia sprawy. Wobec tego twierdzenia w tym zakresie pozwanej należało uznać za gołosłowne albowiem nie znalazły one pokrycia w zgromadzonym materiale dowodowym.

Reasumując, należy jednak zauważyć, że pozwana w toku postępowania w oparciu o art. 6 k.c. w żaden sposób nie wykazała podnoszonych z przeciwie zarzutów.

Zważywszy , iż pozwana osobiście odebrała pismo zawierające oświadczenie banku o wypowiedzeniu – termin wypowiedzenia umowy upływał z dniem wskazanym w wypowiedzeniu tj. 23 kwietnia 2016 r. a więc należność stała się wymagalna w dniu 23 kwietnia 2016 r. i od tego dnia powód miał prawo od niespłaconego kapitału naliczać odsetki maksymalne za opóźnienie. Za względu natomiast, że powód wnosił o zasądzenie odsetek maksymalnych za opóźnienie od kwoty 85.214,13 zł od dnia 19 maja 2016 r. do dnia zapłaty, Sąd zasądził wysokości odsetek zgodnie z żądaniem pozwu.

Wobec powyższego Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 90.853,05 zł wraz z odsetkami od kwoty 85.214,13 zł w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 19 maja 2016 r. do dnia zapłaty. (art. 481 § 2¹ k.c.)

Sąd obciążył pozwaną i kosztami postępowania w całości jako przegrywającą spór – na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i z tego tytułu zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 11.760 zł jako zwrot uiszczonej przez powódkę opłaty sądowej od pozwu w kwocie 4.543 zł oraz kosztów zastępstwa procesowego wraz z opłatą od pełnomocnictwa w kwocie 7.217 zł ustalonych w oparciu o § 2 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (poz. 1804).

SSO Agnieszka Wieczorek